

ANNA

Anna ember volt. Nem kő, azaz nimi, mint ahogy Babka és a családja, nem puha nyúl, mint a mellette sétáló kajla fülű, halvány rózsaszínű Gréta, és még csak véletlenül sem fa, mint Mary. Ember, mint te vagy én. Anna másodszor járt erre, és nagyon boldog volt, hogy újra itt lehetett. Hatalmas pocakját simogatva sétált a parton.

– De tényleg nem zavarlak? – Gréta meg sem várta a választ, már folytatta is. – Mert anyáék mondták, hogy lehet, hogy most pihenni szeretnél, és ne legyek a terhedre. De nem kell engem cipelni, van két lábam, nézd!

Azzal elkezdett fel-alá futkosni. Anna mosolyogva nézte a kerengő, bolyhos rózsaszín pamacsot.

– Egyáltalán nem zavarasz! – „Ha most otthon lennék, egyedül lennék, a tikkasztóan forró lakásban. Mennyivel jobb itt!” Kristóf, a férje ügyeletben van, majd csak holnap reggel ér vissza. Gábor, a fia visszautazott a hétvégére a nagyszüleihez. Gábor nagyon nehezen szokta meg az új várost, az iskolát, a lakást, az egész helyzetet. Csak egy éve költöztek fel, és Kristóf is csak két éve volt

az életük része. Addig Bentelében éltek, Anna szülei-nél. Gábor oda tartozott, minden oda kötötte, a barátai, a park, papa, mama. Minden. De Kristófnak itt sikerült munkát kapnia, ezért költöztek ide. Kristóf nem Gábor apja volt, de jól kijöttek egymással. Gábor nem ismerte az apját, így ezt nem érezte árulásnak, de mégis egyre csendesebbé vált. Az egyetlen, amitől jobb kedve lett, amitől kinyílt, amikor visszamehetett papához és mamához. Nem volt értelme tartóztatni, tizenöt éves volt, már egyedül utazott, tudott magára vigyázni, hát Anna engedte, hadd menjen.

Anna hirtelen leguggolt, vigyázva, hogy a hatalmas hasa nehogy elrántsa, és kitárta a kezét.

– Ki jön az én házamba?

Gréta olyan erővel futott Annához, hogy majdnem fellökte. Gréta olyan puha volt, mint egy vattacukor pamacs.

„Majdnem egy hónap szabadság!” – sóhajtotta magában. Ami a földi világban egy óra volt, az itt, az Apró Bolygók Világában egy teljes nap. Így most egyetlen földi nap alatt úgy kipihenheti magát, mire mindenki hazajön, mintha egy hónapot nyaralt volna.

Ahogy kibontakozott az ölelésből, felnézett a felhőkre. A Nagy Tó felett egészen különleges alakú és színű felhők voltak. Érdeemes volt néha felnézni.

– Nézd, mintha egy hajó lenne ott! – mutatott a távolba. Gréta egy rövid ühümmel tudomásul vette, de nem nagyon érdekelte, a kavicsokat figyelte.

– Nézd, milyen jót találtam! Ezzel még nagyobb tudok kacsázni – mutatott fel egy kerek, de lapos kavicsot. Aztán nagyon koncentrálnak eldobta.

– Egy, kettő, három, és elsüllyedt! Pedig olyan jó kis kavics volt.

Egy kicsit szomorkodott, de közben már egy másik kavicsot keresett. Hirtelen felkiáltott.

– Kezdődik az apály! Várjuk meg, és menjünk be! Jó?

– Nem fogunk elsüllyedni? – óvatosan Anna.

– Nem, dehogy! Itt nem süppedős, és mindig lehet találni valami érdekeset! Az a legizgalmasabb! Már nagyon régen volt apály.

Gréta levette a cipőjét, és belegázolt a vízbe. Lépésről lépésre követte a visszahúzódó vizet.

A tó gyorsan apadt. Anna is lehúzta a szandálját, feltette egy nagyobb sziklára, és követte Grétát. Azon kapta magát, hogy újra énekel, akaratlanul, csak úgy, hangosan, boldogan. Mostanában ritkán fordult vele elő, olyan sok minden megváltozott, de itt annyira nyugodt volt minden! A víz nagyon gyorsan tűnt el a lábaik alól. Hirtelen ott álltak a szárazon maradt öbölben. Az úton lévő csónakok mind megfeneklettek. De mintha ennek mindenki örült volna. Kikászálódtak belőlük, és szanaszét rajzottak az utasaik. „Ha a víz ilyen gyorsan tűnik el, akkor valószínű, hogy ugyanilyen gyorsan is jön vissza. Nem szeretnék nagyon bent lenni, amikor elindul a dagály.”

Kicsit azért beljebb sétáltak. Gréta a földre szegezte a tekintetét, néha felforgatott egy-egy nagyobb követ, de egyre csalódottabb volt.

– Te is kívántál valamit? – kérdezte Anna.

– Dehogy! Én oda nem teszem be a mancsomat. De olyan jó lenne találni valamit!

Anna is jobban körbenézett. Lábával kiforgatott néhány követ, de nem volt semmi alattuk.

– Mindenki nagyon bemegy, ezt a részt senki sem vizsgálja, szerintem találunk valamit – próbálta a lelket tartani Grétában.

Gréta jobbra-balra rohangált, Anna próbálta vele tartani a lépést, de hamarosan elfáradt. Már keveset tudott mozogni, olyan nagy volt a hasa, sokszor kellett pihennie. Megállt szuszogni, és közben alaposabban körbenézett. Valamiben megakadt a szeme. Egy vékony kis ív kandikált ki egy szikla mögül.

– Nézd csak! Ott! – mutatta Grétának.

Gréta gyorsan odafutott, és izgatottan nekifeszült a sziklának, ami lassan engedett. Hamarosan két egyforma dolog volt a kezében. Két kicsi kosárka, drótból. Nem túl nagyok. Akkorák, amiben egy kisebb sárgadinnye elfér.

– Na ezt ki kívánhatta? – kérdezte Anna, miközben kíváncsian forgatta a kezében.

– Majd a piacon megtudjuk – válaszolt Gréta boldogan. Találtak valamit, amivel kimehetnek a piacra cserélni. Ez már valami.

- Nekem pihennem kell egy kicsit – mondta Anna.
– Nagyon elfáradtam.
– Nem baj! Most már van valamink – mosolygott Gréta, és rózsaszín, puha mancsát Anna kezébe nyomta. Együtt indultak vissza.

TALÁLKOZÁS

Babkáék kis csónakja alól hamar kifogyott a víz, és letette őket nem messze a zátonyoktól. A kavicsos, homokos felszínt ellepték az állatok. Mindenki keresett valamit. Az apró rákok fedezéket, ahol elbújhatnak, a sirályok apró rákokat, a kincskeresők kincseket. Egy apály általában egy-két órát tartott. Ennyi idejük volt megtalálni, amit kívántak, berakni a hajóba, és felkészülni a dagályra.

– Na menjünk! – kászálódott ki Tódor a megdőlt csónakból, és kiemelt egy kis szánkót, amit maga után húzva elindult a zátonyok felé. A fiúk utánasiettek. Szétszóródva vizsgálták át a terepet. Felforgatták a nagyobb köveket, nézelődtek fejüket forgatva, hogy hol vannak olyan dolgok, amik nem illenek oda. Az egyik kő alatt Tódor valami furcsa szerkezetfélét talált. Egy öklömnyi üveggömb, aminek az egyik feléből kiállt egy fémrúd, a másikat meg körbeölelte egy fémkosár úgy, hogy a gömb a rúddal kényelmesen tudott benne mozogni.

– Nem tudom, mi ez, de valakinek biztos fontos lesz – mutatta a fiúknak a szerzeményt. A fiúkat elfog-

ta a vadászat izgalma, őrült sebességre kapcsoltak, és egymás után emelgették a köveket. De kevés sikerrel jártak. Itt-ott találtak néhány apróságot. Babka visszaszaladt a csónakhoz, és elővett két gereblyét. Az egyiket odadobta Karlnak, a másikkal ő kezdte el felszántani a fővenyt. Karl gereblyéjébe beleakadt egy hosszú zsinór, de hamar kiderült, hogy ez csak egy horgász felszerelése. Teljesen el volt rohadva, semmit sem lehetett vele kezdeni. A lelkesedésüket hamar felváltotta a csalódottság. Egy-két kisebb dolgot találtak még, de semmi olyat, ami a dalszerzésben vagy a fellépésben segített volna. A nap közben egyre erősebben sütött, a helyzet egyre reménytelenebb és melegebb lett.

– Szerintem – mondta Karl egy idő után – menjünk be fürödni!

A zátonyok felé intett. Babkának egy pillanatra rossz érzése támadt, de aztán elhessegette.

– Nagyapa, kimehetünk a zátonyokhoz? Kicsit fürödni...

– Rendben, menjetek, de figyeljétek a dagályt, mert a visszatérő víz könnyen rányomhat a sziklákra, és az nagyon veszélyes!

– Vigyázni fogunk! – kiáltotta Babka és Karl szinte egyszerre, de igazából nem is figyelve. Levetkőztek, aztán rohantak a sziklák felé. – Csak egy mártózás, és már jövünk is vissza!

A zátony szikláinál fokozatosan mélyült a part, és a zátonyok második sora már vízben állt, a harma-

dik-negyedik sor után azonban hirtelen, szakadékszerűen zuhant a mélybe a tó feneké. A zátony sziklái úgy meredeztek, mint egy régi, megkövült erdő. Sűrűn, kuszán egymás mellett a kisebb és nagyobb sziklák.

Babka és Karl belegázolt a vízbe, és hamarosan egymást kergetve úsztak a sziklák között. A víz kellemesen hűvös volt. Alattuk csapatokban úszó apró halak.

– Kimegyünk a külső sorra? – kérdezte Karl.

– Menjünk! – kiáltotta Babka gondolkodás nélkül. Pedig jobb lett volna, ha legalább hátranéz, mert akkor észreveszi, hogy Tódor nagypapa integet nekik, hogy ideje visszaindulni.

Néhány perc múlva kiértek egy nagyobb sziklához, amire kimásztak, és kifújták magukat.

– Itt soha nem keres senki semmit – vigyorgott Karl.
– Lehet, hogy itt van a legtöbb kincs!

Babka nem úszott jól, és merülni sem igazán tudott, alig bírta visszatartani a lélegzetét, de Karlon már úrrá lett az izgatottság, és csak azt nézte, hogy hol érdemes a mélybe merülni.

– Na, én megyek – mosolygott Karl, és beugrott egy talpassal, aztán eltűnt a víz alatt. Babka nézte egy darabig, aztán összeszedte magát, és ő is beugrott. A tó alja itt meredeken zuhant a mélybe, alattuk sötét, fekete foltok, sziklák és növények, és hatalmas mozgó árnyak. Lemerült, figyelte a meredek falat, a sziklarepedéseket, de semmit sem talált. Mikor feljött a felszínre, megérezte az áramlatot. Elindult a dagály!

– Karl! Karl! – kezdett kétségbeesetten kiabálni, amikor a barátja újra felbukkant. – A víz! Vége az apálynak!

Karl is tudta, mit jelent ez. A víz, mint egy erős folyó, hamarosan visszafolyik a helyére. Nem lehet ellenállni. Ha eléd kerül egy zátony, és nem tudod kikerülni, csúnyán odavág. Kimászni a zátonyra nem tudsz, mert ez a felük magasabban van, mint a másik, mögöttük az örvények döntenek le a lábadról. A legrosszabbak azok a sziklák, amiket éppen ellepett a víz. Ha azok felé kerülsz, mint egy reszelő, szedik le rólad a húst.

Karl sokkal jobban úszott, mint ő.

– Menjél! – kiáltott neki Babka. Karl egy darabig még kérdően nézett vissza.

– Nincs értelme maradnod, úgysem tudsz segíteni – sajnos Babkának igaza volt. Az áramlás ellen senki sem tehetett semmit. Se felnőtt, se gyerek. Ha valaki el tud menekülni, nem volt értelme várnia.

Karl rákapcsolt és elindult, hamarosan eltűnt az egyik szikla mögött. Babka minden erejét megfeszítve úszott, de érezte, ahogy a visszaáramló víz irányíthatatlanul dobálja. A zátonyok kisebb-nagyobb örvényeket kavartak. Keményen nekivágódott egy alig kilátszó sziklának. Összeszorította a fogát. Még nagyon messze volt a csónak.

„Úszni kell tovább!” Elkapta egy kisebb örvény. Érezte, ahogy tehetetlenül magával ragadja. „Levegő! Levegő!” – gondolta. Ez a legfontosabb. Szerencséje

volt, az örvény nem volt nagy, éppen csak elmerült benne, aztán kidobta. A tó fenekén lustán megmozdult egy hatalmas árnyék.

Bal oldala sajgott az ütéstől, de nem törődött vele. „Fent kell maradnom a víz tetején. Mindenáron. A többi majd meggyógyul. A part itt van a közelben, minden rendben lesz. Meg tudom csinálni!” – biztatta magát.

A következő örvény úgy húzta le, szinte észre sem vette, hogy mikor került bele.

Aztán valami puha, nyálkás vette körül. Nem látta a felkavarodott vízben, mi az, de egyszer csak az örvények fölé emelkedett. Puhán és erősen tartotta az egész testét, de még a fejét is, és közben lassan vitte a part felé. Abbahagyta az úszást, teljesen felesleges volt. „Az őrző, a Bölcs Polip” – villant át a fején. „Én vagyok” – hallott a fejében egy hangot. „Almandin Babka, vigyázz magadra jobban! Még szükségem van rád!” „De hát, de én, de...” – kavarogtak a gondolatok Babka fejében. „Vannak itt dolgok, amik... De azt majd más-kor. Vigyázz magadra! És várom a dalokat...” Mint-ha ezeket a szavakat hallotta volna. Valahol a fejében, de nem a fülén keresztül. Egyszerűen csak ott voltak. A puha polipkar leoldódott a derekáról. Itt már nem voltak zátonyok. Újra úszni kezdett. Sajgott a válla, de ez most nem volt érdekes. Karl és Tódor már közeledett felé a csónakkal.

Hamarosan kihúzták. Nagyapja sápadt volt, amikor rádobta a törülközőt. Aztán elmosolyodott, ami-

kor meglátta a pirosló kerek foltokat, amiket a polip tapadókorongjai hagytak Babka derekán.

– Hát te is... Nem biztos, hogy máskor ekkora szerencséd lesz, kölyök! – mondta, miközben szorosan magához ölelte.